

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/15/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219010301
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8219010301.5

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a JUDr. Moniky Halkociovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 23.08.2022, v trestnej veci proti obžalovanému L. Z. pre zločin nedovolená výroba omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/127/2019 zo dňa 18.11.2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného L. Z. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/127/2019 zo dňa 18.11.2021 bol obžalovaný L. Z. uznaný vinným zo zločinu nedovolené výroby omamných a psychotropných látok, jedov, alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Trestného zákona /ďalej len Tr. zák./ na tom skutkovom základe, že

- v presne nezistenom čase okolo 16,30 hod. dňa 6.5.2018 na Sídlišku III v Prešove kúpil 33,88g omamnej a psychotropnej látky - marihuany, ktorú na osobnom motorovom vozidle zn. Peugeot 206, EČ Z. XXXBJ previezol do mesta BJ, kde na ul. Pod lipkou v BJ v blízkosti pohostinstva s názvom Sabaraka toho istého dňa v čase o 20,30 hod. bol zastavený hliadkou Pohotovostnej motorizovanej jednoty odboru poriadkovej polície KR PZ prešov z dôvodu porušenia dopravných predpisov, kde počas tejto kontroly dobrovoľne vydal sušinu neznámej látky zabalenej v skrčenom kľbku v strečfólii, kde kriminalistickým skúmaním bolo zistené že sa jedná o sušené vrcholcovité časti rastliny konope (Canabis) o celkovej hmotnosti 33,88 g s priemerným 18,8% obsahom THC, ďalej vydal plastovú drvičku s obsahom zelenej sušiny, kde kriminalistickým skúmaním bolo zistené, že sa jedná o sušené vrcholcovité časti rastliny konope (Canabis) o celkovej hmotnosti 0,61g s priemerným obsahom 16,2% THC a papierovú skladačku s obsahom zelenej sušiny, kde kriminalistickým skúmaním bolo zistené že sa jedná o sušené vrcholcovité časti rastliny konope (Canabis) o celkovej hmotnosti 0,60 g s priemerným 11,4 obsahom THC, ktoré celkovo zaistené množstvo zodpovedá minimálne 70 bežným jednotlivým dávkam drogy schopných ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom marihuana je látka, ktorá je zaradená v zmysle zák. NR SR č. 139/1998 z.z. o omamných a psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do prvej skupiny omamných látok, účinná látka tetrahydrokanabinol (THC) do prvej skupiny psychotropných látok.

Za to mu bol uložený podľa § 172 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. d), j) Tr. zák. a § 38 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 3 /troch/ rokov. Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. mu bol výkon uloženého trestu podmienenečne odložený a uložený probačný dohľad nad správaním sa obžalovaného v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. mu bola určená skúšobná doba v trvaní 12 /dvanásť/ mesiacov. Podľa § 51 ods. 3 písm. b) Tr. zák. mu bolo uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok.

Proti tomuto rozsudku, a to proti všetkým výrokom prvostupňového rozhodnutia, obdobne ako aj proti konaniu, ktoré bezprostredne vyhláseniu rozsudku predchádzalo, podal obžalovaný odvolanie, ktoré prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnil. S odkazom na to, že dňa 06.05.2018 bolo povereným príslušníkom Obvodného oddelenia PZ v Bardejove pod ČVS: ORP-174/BJ-BJ-2018 začaté trestné stíhanie za prečin nedovolená výroba omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Tr. zák., dňa 21.06.2018 vec odstúpená na OR PZ, Odbor kriminálnej polície v Bardejove a skutočnosť, že uznesením OR PZ v Bardejove, Odbor kriminálnej polície, Odd. vyšetrovania Bardejov zo dňa 29.06.2018 ČVS: ORP-275/VYS-BJ-2018 bolo L. Z. vznesené obvinenie za zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. písm. c), d) Tr. zák., poukazoval na to, že podľa jeho názoru, pre skutok tak, ako je tento opísaný v skutkovej vete samotného uznesenia, nebolo podané trestné oznámenie a pokiaľ boli zistené orgánmi činnými v trestnom konaní určité skutočnosti, ktoré odôvodňovali postup vyúsťujúci vo vznesenie obvinenia, tak poukazoval na to, že trestné stíhanie nebolo pre tento skutok začaté, resp. konanie po začatí trestného stíhania bolo právoplatne zastavené a odkazoval na zásadu zákonnosti vyjadrenú v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a nadväzujúcu dikciu ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného poriadku /ďalej len Tr. por./.

S odkazom na ustanovenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, § 3 ods. 1 zák. č. 153/2011 Z. z. o prokuratúre, prokuratúra chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických osôb, právnických osôb a štátu a § 3 ods. 2 zák. č. 153/2011 Z. z. o prokuratúre, sa ohradil voči záveru okresného súdu, že jeho obrana je účelová, keďže nepodal sťažnosť na nesprávny úradný postup policajtov v predmetnej trestnej veci, keď trval na tom, že sa dožadoval preskúmania postupu príslušníkov Policajného zboru zasahujúcich ako hliadka PMJ. Podľa obžalovaného nie je možné neskonštatovať, že minimálne tieto dva štátne orgány v uvedenom rozsahu nespĺnili svoju povinnosť a prvostupňový súd dokonca v absencii plnenia jeho povinností videl účelovosť obrany obvineného s tým, že dokonca v dôvodoch samotného rozhodnutia konštatoval, že nezákonnosť postupu hliadky PMJ bola konštatovaná všetkými osobami tvoriacimi osádku osobného motorového vozidla.

Obžalovaný trval na tom, že je nevinný a dôkazy, o ktoré sa opiera prvostupňové rozhodnutie, boli získané nezákonným spôsobom, a teda nemôžu byť dôkazmi v trestnom konaní, poukazujúc na Ústavu Slovenskej republiky, multilaterálne dohody, ktorými je Slovenská republika, ako člen Európskej únie viazaná, ako aj na právnu úpravu obsiahnutú v Trestnom poriadku. Obžalovaný rozhodnutie prvostupňového súdu tak pokladal za nezákonne, arbitrárne a nespravodlivé. Vyjadril názor, že samotné odôvodnenie rozhodnutia nemôže byť tvorené len stručnou citáciou toho, čo konštatoval ten ktorý svedok, citáciou záverov znaleckých posudkov, zápisníc o vydaní veci, zápisníc o prehliadke tela a pod., ale musí obsahovať jednoznačný opis úvah súdu vyústením ktorých je záver, prečo v predmetnej trestnej veci neuveril konzistentným výpovediam obžalovaného a ďalších troch svedkov spoločne tvoriacich osádku motorového vozidla na jednej strane a uveril výpovediam svedkov R.. B. K. F. B. K., referentov PMJ na strane druhej.

Ďalej odkazoval na zásadu stíhania len zo zákonných dôvodov, zákaz donucovania k sebaobvineniu, výklad ktorého orgánom činným v trestnom konaní zakazuje bez riadneho poučenia o právach v zmysle platnej právnej úpravy vyzývať (donucovať) dotknutú osobu k aktívnemu konaniu slúžiacemu k samousvedčeniu a vytýkal okresnému súdu, že sa tým podľa jeho názoru ani len nezaoberal a v tejto rovine obžalovaný považoval rozhodnutie súdu s poukazom na absenciu preskúmateľnosti odôvodnenia za arbitrárne. Podľa názoru obžalovaného, v inkriminovaný deň uvedená hliadka a neskôr ďalší príslušníci PZ vykonávali proti obžalovanému a ďalším osobám tvoriacim osádku osobného motorového vozidla policajný zákrok v zmysle § 18 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, keď títo zastavili osobné motorové vozidlo zn. PEUGEOT 206, ev. č. Z. a pokiaľ malo byť dôvodom zastavenia predmetného vozidla porušenie dopravných predpisov, táto otázka sa podľa obžalovaného stala „spornou“ už v samotnom prípravnom konaní, keď na jednej strane osádka motorového vozidla jednoznačne poprela porušenie dopravných predpisov spočívajúce v nedaní, resp. neavizovaní zmeny smeru jazdy pri odbočovaní, a podľa samotnej hliadky PMJ bol len a len uvedený dôvod právnym dôvodom pre zastavenie motorového vozidla. Podľa názoru obžalovaného, zasahujúci policajti nespĺnili svoju povinnosť a uskutočnili služobný zákrok v rozpore so zákonom o Policajnom zbore, Trestným poriadkom, Ústavou SR a medzinárodnými multilaterálnymi dohovormi. Podľa tohto odvolateľa doposiaľ

nebolo preukázané, aby predmetná hliadka PMJ v čase, keď zastavila osobné motorové vozidlo, osádku ktorého tvoril obžalovaný s ďalšími tromi osobami, bola oprávnená a povolaná vykonať služobný zákrok, pričom nie je zrejme ani to, aké úlohy mala v danom momente táto hliadka plniť.

Ďalej s odkazom na zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ako aj ustálenú judikatúru poukazoval na to, že spáchanie priestupku musí byť obvinenému z priestupku riadne preukázané, pričom dôkazná povinnosť jednoznačne spočíva na štátnom orgáne, do ktorého právomoci a pôsobnosti takýto postup podľa platnej právnej úpravy patrí a pokiaľ obžalovaný bol v priestupkovom konaní následne vedenom uznaný vinným zo spáchania priestupku, ochrany práv a oprávnených záujmov sa domáhal formou preskúmania správneho rozhodnutia, o ktorom doposiaľ Slovenská republika nebola schopná rozhodnúť, a to i napriek tomu, že od samotného údajného porušenia dopravných predpisov ubehla doba štyroch rokov. Dodal, že podľa jeho názoru, samotné preukázanie spáchania priestupku spočívalo len a len na výpovedi členov hliadky, pričom orgány činné v trestnom konaní doposiaľ v rozpore s dikciou ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por. neskúmali možnosť existencie kamerového záznamu v policajnom motorovom vozidle, resp. existenciu iných, určite na rozdiel od výpovede týchto príslušníkov, objektívnejších dôkazov. Obžalovaný pokračoval tým, že pokiaľ by aj došlo k zastaveniu predmetného vozidla na základe právne relevantného dôvodu (napr. porušenie dopravných predpisov a spáchanie priestupku), nemožno mať podľa jeho názoru v ďalšom pochybnosti, že ďalší postup členov PMJ je služobným zákrokom v zmysle § 9 ods. 3 zák. o Policajnom zbore, keďže už samotné zastavenie vozidla vedeného jeho vodičom, je v zmysle ustálenej súdnej praxe zásahom do osobnej slobody jednotlivca, a to minimálne do osobnej slobody vodiča a spolujazdcov vo vozidle sa nachádzajúcich, a to konkrétne zásahom do osobnej slobody chránenej čl. 17 ods. 1 Ústavy SR, slobody pohybu chránenej čl. 23 ods. 1 Ústavy SR a právnej ochrany pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života chráneným čl. 19 ods. 2 Ústavy SR, to všetko za predpokladu, že nie je opodstatnené splnenie zákonných podmienok na jeho vykonanie podľa § 9 ods. 1, ods. 3 zák. o Policajnom zbore. V tejto súvislosti odkazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To/186/2014 zo dňa 24.02.2015, a v tomto rozhodnutí konštatovanú rozšírenú prax príslušníkov Policajného zboru, ktorí v rozpore s účelom jednotlivých ustanovení Trestného poriadku si uľahčujú získavanie dôkazných prostriedkov tak, že na ich získanie použijú postup, ktorých použitie im síce Trestný poriadok, či Zákon o Policajnom zbore umožňuje, ale ich účelom je riešenie iných situácií, než zhromažďovanie dôkazného materiálu. Ak mali príslušníci PZ podozrenie zo spáchania trestného činu (z prechovávanía omamných látok), mali postupovať podľa Trestného poriadku, t. j. osobu podozrivú zo spáchania trestného činu zadržať podľa § 85 ods. 1 Tr. por. a podľa § 102 ods. 1 Tr. por. vykonať osobnú prehliadku so súhlasom prokurátora. Neobstojí preto argumentácia, že obvinený predmetné veci vydal dobrovoľne na základe výzvy príslušníka (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Tdo/11/2013 zo dňa 29.05.2013).

Obžalovaný pokračoval v hodnotení dôkazov, tvrdiac, že podľa neho ani sčasti sa nemožno stotožniť so záverom prvostupňového súdu, aby výpovede svedkov R.. B. K.N. F. B. K., referentov PMJ, boli hodnoverné a pravdivé, pričom na strane druhej existujú podľa obžalovaného absolútne konzistentné výpovede troch svedkov, ktoré v plnom rozsahu korešpondujú s výpoveďou obvineného, a to jednak o dôvodoch zastavenia predmetného motorového vozidla, ako aj o postupe samotných členov hliadky po tom, čo k zastaveniu motorového vozidla vôbec došlo. Samotný obvinený už pri svojom prvotnom výsluchu veľmi podrobne popísal, ako člen hliadky nahliadol s baterkou do motorového vozidla cez otvorené okno vodiča, ale predovšetkým to, že na výzvu tohto člena hliadky mu sám a dobrovoľne vydal omamnú látku, pričom tejto výpovedi obvineného v plnom rozsahu korešpondujú výpovede jednotlivých členov hliadky. Odvolateľ odkazoval aj na zápisnicu o výsluchu zadržaného - podozrivého L. Z. zo dňa 07.05.2018, spísanú o 04.40 hod., z ktorej podľa jeho názoru vyplynulo, ako postupovali členovia hliadky po tom, čo predmetné motorové vozidlo zastavili a kde uvádzal, že nevymýšľal, nič nezaprel, povedal, že vezie marihuanu, ktorú potom dobrovoľne na vyzvanie policajta vydal. Tejto výpovedi korešpondujú i neskoršie výpovede obvineného, resp. obžalovaného ako aj všetkých svedkov, členov osádky predmetného motorového vozidla. Výpovediam svedkov R.. K.Í. F. K., referentov PMJ, odvolateľ nepovažoval za možné uveriť, nakoľko na svoj postup, podľa názoru obžalovaného, nemali zákonný dôvod, keďže ďalší procesný postup mali uskutočniť orgány činné v trestnom konaní, ktorých podľa ich vyjadrenia mali ihneď privolať. Obžalovaný videl rozporuplnosť výpovedí oboch členov hliadky, keď výpoveď samotného svedka R.. B. K., podľa názoru obhajoby, je v rozpore nielen s výpoveďou obžalovaného, resp. svedkov, členov osádky, ale i v rozpore so základnými princípmi prírodných vied, keď tento svedok „dokázal“ vidieť drvičku vo dverách motorového vozidla, čo je absolútne objektívne nemožné, pokiaľ by vodič dvere osobného motorového vozidla neotvoril, resp. pokiaľ by,

tak ako to zhodne uvádza obžalovaný a členovia svedkovia - členovia osádky, cez okienko za pomoci baterky nevykonali prehliadku motorového vozidla. Rozporuplnosť výpovede uvedených svedkov videl obžalovaný s nimi vyhotovenom úradným záznamom o obmedzení osobnej slobody zo dňa 07.05.2018, v ktorom členovia PMJ konštatovali, že obžalovaný bol 06.05.2018 v čase o 20.40 hod. poučený o svojich právach, čomu mal obžalovaný porozumieť. Pokiaľ bol svedok B. K. vypočutý dňa 10.04.2019, teda v rámci prípravného konania, jednoznačne špecifikoval, že podnetom pre ďalší postup (nielen prejednanie priestupku) bola tá skutočnosť, že jeho kolega upozornil na to, že si všimol, že vo vozidle sa nachádza drvička, na čo mala byť osádka vozidla upovedomená o tom, že členovia hliadky majú podozrenie, že dochádza k trestnej činnosti, boli vyzvaní, aby vystúpili z vozidla, kde boli poučení a následne ich kontaktovala hliadka. Poukazyval na to, že v uvedený deň bol vypočutý i svedok R.. B. K., ktorý uviedol, že komunikoval s vodičom cez otvorené okno, vypýtal si doklady a uvádzal, že nevie uviesť, ako si všimol, že v dverách vodiča sa nachádza drvička na marihuanu a nevedel uviesť, či si to všimol cez pootvorené dvere, resp. pootvorené okno. Obhajoba vytykala okresnému súdu, že sa podrobne týmito skutočnosťami nezaoberal, nezaoberal sa motiváciou svedkov tvoriacich hliadku PMJ a o profesionalite a údajnom postupe týchto členov PZ v súlade s platnými právnymi predpismi, podľa obhajoby, svedčí aj tvrdenie svedka vykonávajúce predmetný policajný zákrok, a to B.. B. K., ktorý na záver svojej výpovede uskutočnenej na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28.05.2020 výslovne uviedol, že by chcel povedať, že oni nepotrebujú dôvod, aby mohli zastaviť motorové vozidlo, môžu zastaviť akékoľvek motorové vozidlo pre potreby vykonania dychovej skúšky, o čom boli preškolení.

Obžalovaný zhrnul, že podľa jeho názoru, vychádzajúc z konzistentných výpovedí obžalovaného, ale i svedkov - členov osádky OMV, nemožno pochybovať o tom, že obžalovaný L. Z. bol vyzvaný k predloženiu drvičky na marihuanu nachádzajúcej sa vo dverách a taktiež bol vyzvaný k otvoreniu kufra na vozidle a následné ukázanie obsahu jeho ruksaku, pod hrozbou zavolania psovoda so psom, a tak na taký postup policajtov, podľa odvolateľa, absentoval právny podklad. Podľa obhajoby, veľmi ťažko je tiež v uvedenej rovine uveriť tomu, aby pred vydaním drvičky, resp. otvorením kufra, došlo k poučeniu obvineného, resp. ostatných členov osádky vozidla o ich právach v súlade so zákonom č. 171/1993 Z. z., resp. o zákaze sebaobviňovania. Obžalovaný uzavrel svoju úvahu tým, že takto nezákonným postupom príslušníkov PZ boli v predmetnej trestnej veci získané veci v rozpore so zákonom a tie teda nemôžu slúžiť ako dôkaz s poukazom na dikciu § 119 Tr. zák., ako aj s poukazom na ustálenú súdnu prax sústavy súdov Slovenskej republiky (ad argumentum rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/186/2014 zo dňa 24.02.2015, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.05.2013 sp. zn. 3Tdo/11/2013), ako aj s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý okrem iného judikoval, že ani verejný záujem na odhaľovaní a stíhaní trestnej činnosti a potrestaní páchatelia nemôže ospravedlniť taký postup, ktorá zasahuje do samotnej podstaty práva obvineného na obhajobu, vrátane práva neobviňovať sám seba (rozsudok vo veci Heani a Mcguinnss B. Írsko 2000), v ktorých rozhodnutiach okrem iného našla svoje vyjadrenie i základná zásada každého, teda aj slovenského, demokratického právneho systému *lus Ex Iniuria Non Oritur*. Na záver ešte obžalovaný dodal, že pokiaľ bol on a členovia osádky zadržaní zhruba o 20.40 hod., k jeho výpovedi v statuse zadržaného - podozrivého došlo na druhý deň ráno 04.40 hod., podľa ustálenej súdnej praxe takýto postup vo vzťahu k osobe blízkej veku mladistvému bol minimálne neštandardný, pričom nezákonnosť služobného zákroku zakladala v súlade s doktrínou ovocia z otráveného stromu procesnú nepoužiteľnosť a nezákonnosť všetkých dôkazov získaných v súvislosti s týmto zákrokom i vrátane obžalovaným a svedkami „špecifikovanej prehliadky motorového vozidla“, ktorou bola získaná v konečnom dôsledku získaná drvička marihuany. V podstate na základe uvedeného obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo vzťahu k nemu zrušil a spod obžaloby ho oslobodil podľa § 285 písm. a) Tr. por..

Krajský súd na podklade podaného odvolania preskúmal v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané by prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V posudzovanej trestnej veci bolo, podľa názoru krajského súdu, pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie v podstate v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por. pri rešpektovaní zásady kontradiktórnosti trestného konania pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné, a tak krajský súd z doposiaľ vykonaného dokazovania vychádzal. V súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa v odôvodnení stručne ale jasne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za

dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a stručne uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Nemožno sa preto stotožniť s námietkami odvolateľa týkajúcimi sa celkovej zákonnosti samotného odôvodnenia ako časti napadnutého rozsudku.

Pokiaľ obžalovaný poukazoval na to, že podľa jeho názoru pre skutok tak, ako je tento opísaný v skutkovej vete samotného uznesenia, nebolo podané trestné oznámenie a pokiaľ boli zistené orgánmi činnými v trestnom konaní určité skutočnosti, ktoré odôvodňovali postup vyúsťujúci vo vznesenie obvinenia, tak poukazoval na to, že trestné stíhanie nebolo pre tento skutok začaté, resp. konanie po začatí trestného stíhania bolo právoplatne zastavené a odkazoval na zásadu zákonnosti vyjadrenú v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a nadväzujúcu dikciu ustanovenia § 2 ods. 1 Tr. por..

Z predloženého spisu vyplynulo, že vo veci bolo dňa 06.05.2018 vydané uznesenie ORPZ v Bardejove ČVS: ORP-174/BJ-BJ-2018, podľa ktorého bolo začaté trestné stíhanie, a to vykonaním zaisťovacieho úkonu obmedzením osobnej slobody podozrivej osoby podľa § 85 ods. 2 Tr. por. zo dňa 06.05.2018. Uskutočnenie tohto zaisťovacieho úkonu vyplýva z úradného záznamu o obmedzení osobnej slobody zo dňa 06.05.2018 a zo zápisnice, keď sa tak stalo voči sťažovateľovi o 20.40 hod. Následne bol sťažovateľ ako podozrivá osoba zadržaný o 22.10 hod uvedeného dňa, čo vyplýva zo zápisnice o tomto úkone. Uznesením tohto istého policajného orgánu zo dňa 21.06.2018 bolo zastavené trestné stíhanie s uvedením, že podľa policajného orgánu nie je predmetný skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie. Pritom následne bolo v uvedenom konaní sťažovateľovi pre ten istý skutok vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Tr. por. uznesením zo dňa 29.06.2018, ktoré bolo doručené obhajcovi obžalovaného 16.07.2018 a obžalovanému 16.08.2018 Z obsahu predloženého spisu nevyplýva, žeby obžalovaný či jeho obhajca namietali uvedený postup. Naopak, pokiaľ bol sťažovateľ ako obvinený vypočutý v prítomnosti svojho obhajcu dňa 28.12.2018, tak do zápisnice o svojom výsluchu potvrdil, že uznesenie o vznesení obvinenia mu takto do vlastných rúk bolo doručené, obsahu uznesenia a hlavne obsahu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, v plnom rozsahu porozumel a k predmetu výsluchu vypovedal prezentujúc svoju obhajobu.

Z uvedeného vyplynulo, že trestné stíhanie za začalo v súlade s ustanovením § 199 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého, ak nie je dôvod na postup podľa § 197 ods. 1 alebo 2, policajt začne trestné stíhanie bez meškania, najneskôr však do 30 dní od prijatia trestného oznámenia, ak ho treba doplniť. Trestné stíhanie sa začne vydaním uznesenia. Ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania, začne policajt trestné stíhanie vykonaním zaisťovacieho úkonu, neopakovateľného úkonu alebo neodkladného úkonu. Po ich vykonaní vyhotoví ihneď uznesenie o začatí trestného stíhania, v ktorom uvedie, ktorým z týchto úkonov už bolo začaté trestné stíhanie. O začatí trestného stíhania policajt upovedomí oznamovateľa a poškodeného. Policajt doručí také uznesenie prokurátorovi najneskôr do 48 hodín.

Došlo tak k tomu, že od 06.05.2018 do zastavenia trestného stíhania 21.05.2018 bol podľa § 199 ods. 5 Tr. por. policajt oprávnený vykonávať všetky úkony podľa tohto zákona. Zastavenie trestného stíhania vo veci tak nebránilo prihlíadať na tieto úkony.

Podľa § 206 ods. 1 Tr. por., ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému a doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi a ak je obvineným súdny exekútor, notár, znalec, tlmočník alebo prekladateľ, aj ministromi spravodlivosti, a ak je obvineným advokát, aj Slovenskej advokátskej komore; o tomto úkone upovedomí bez meškania oznamovateľa a poškodeného. Ak bolo uznesenie o vznesení obvinenia oznámené jeho vyhlásením, je policajt povinný vydať obvinenému rovnopis tohto uznesenia bez meškania.

Javí sa byť vhodným poukázať ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyjadrenú Stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23.09.2019, Tpj 47/2019, na zjednotenie v otázke, či sa uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Tr. por. môže týkať skutku, u ktorého sa predpokladá, že už bol spáchaný ako trestný čin, alebo okrem uvedenej alternatívy tiež aj skutku, ktorého spáchanie ako trestného činu sa ešte len v budúcnosti predpokladá / R 33/2019/, z ktorého pre potrebu tohto prípadu vyplýva, že pri vznesení obvinenia (§ 206 ods. 1 až 3 Tr. por.) rovnako musí byť daný retrospektívny pohľad na spáchaný skutok, okrem toho sa navyše vyžaduje opis skutku už na úrovni jeho vecnej a časopriestorovej nezameniteľnosti s iným skutkom a

(v rovine dôvodného podozrenia) aj identifikácia osoby páchatel'a (oproti voľnejšiemu opisu skutku pri začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 3 Tr. por. a len rámcovému zameraniu podozrenia pri použití dôkazných postupov pred začatím trestného stíhania), pričom ustanovenia o postupoch pred začatím trestného stíhania majú vo vzťahu k ustanoveniu § 206 ods. 1 Tr. por. povahu osobitného ustanovenia v tom zmysle, že formuláciu „na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania“ je potrebné vyložiť extenzívne, teda tak, že podkladom pre vznesenie obvinenia (a dôkazmi v trestnom konaní) môžu byť aj skutočnosti zistené postupmi pred začatím trestného stíhania, ustanovenými Trestným poriadkom (týka sa to aj informácií, ktoré môžu byť použité ako dôkaz v trestnom konaní, zistených postupmi podľa zák. č. 166/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov). Podkladom pre vznesenie obvinenia (pre skutkový, právny a personálny záver podľa § 206 ods. 1 Tr. por.) môžu byť teda dôkazné informácie zistené postupmi podľa Trestného poriadku po začatí trestného stíhania, zistené takými (dôkazne využiteľnými) postupmi podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona (označeného vyššie) pred začatím trestného stíhania, zistené trestným oznámením, ako aj mimodôkazné informácie zistené (v kontexte § 199 ods. 2 a § 206 ods. 2 veta prvá Tr. por. rovnocenne s trestným oznámením) „inak“ a zistené postupom podľa § 196 ods. 2 Tr. por.. Rovnaké informačné zdroje (okrem dôkazov vykonávaných už po začatí trestného stíhania) sú podkladom pre skoršie samostatné začatie trestného stíhania (len „vo veci“), ku ktorému dochádza postupom podľa § 199 ods. 1 až 4 Tr. por.. Zákonný postup „pred začatím trestného stíhania“ je aplikovateľný podľa úpravy jednotlivých osobitných ustanovení Trestného poriadku s nielen informačnou, ale aj procesnou, resp. dôkaznou relevanciou (18 prípadov upravených medzi ustanoveniami § 89 a § 155 Tr. por.).

Za podstatný v tomto smere považuje odvolací súd právny názor Najvyššieho súdu, že pri posudzovaní zákonnosti a procesných účinkov rozhodnutia, návrhu na rozhodnutie alebo postupu v konaní (orgánom s pôsobnosťou na taký prieskum podľa Trestného poriadku) je relevantný vecný obsah predmetu dotknutého prieskumu, nie formálne označenie jeho názvu a právneho podkladu.

Z predloženého spisu vyplýva, že predmetné uznesenie o vznesení obvinenia, aj keď v ňom policajný orgán formálne opomenul začať trestné stíhanie, bolo vydané na podklade vecne správneho obsahu oprávňovala orgány činné v trestnom konaní v ďalšom postupe proti obvinenému, pričom od jeho vydania boli zabezpečené všetky práva, ktoré Trestný poriadok umožňuje sťažovateľovi ako obvinenému vykonávať v predmetnom trestnom konaní.

Odvolací súd pritom považuje za potrebné potom poukázať na to, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa dôsledne postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym zásadným procesným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu pre potreby spravodlivého súdneho rozhodnutia vo veci samej. Hodnotenie zákonne vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa, podľa názoru odvolacieho súdu, predstavuje hodnotenie vykonané logickým postupom v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por.. Odvolací súd nezávisle od súdu prvého stupňa dospel v podstate k obdobným záverom.

Vo vzťahu k odvolacím dôvodom, ktorých spoločným menovateľom je tvrdenie obžaloby o údajnom porušení zásady zákazu sebaobviňovania pri zabezpečení dôkazu, drvičky a samotnej marihuany za okolností prebiehajúcej dopravnej kontroly v súvislosti so zastavením vozidla obžalovaného pri objasňovaní dopravného priestupku, nemohol sa odvolací súd stotožniť s argumentami odvolateľa. Veď z výpovede samotného obžalovaného L. Z. jednoznačne vyplýva, že k odhaleniu predmetnej drvičky došlo za okolností ničím neobmedzeného vizuálneho pozorovania príslušníka policajnej motorizovanej jednotky /PMJ/, ktorý vzhľadom na nočnú dobu pochopiteľne použil svetelnú baterku, ktorý nazrel do vozidla a ktorý sa zamerl práve na vodiča vozidla, o ktorom predtým vlastným pozorovaním nadobudol dôvodné podozrenie o spáchaní priestupku a až následne za okolností, že policajt obžalovaného požiadal, aby mu ukázal tú drvičku. Tejto žiadosti obžalovaný vyhovel tak, že drvičku vybral z dverí a policajtovi ju ukázal. Obžalovaný sám potvrdil, že mu ju policajt nezaistil, len si ju prezrel. Obžalovaný dodal, že následne mu ten policajt začal tvrdiť, že cíti silný zápach, že je tam toho určite viac a potvrdzoval aj to, že tento policajt PMJ nič nevyberal z kufru predmetného vozidla, že nič nepreberal do svojej moci, pretože obžalovaný uvádzal, že následne ho policajt požiadal, aby otvoril kufor kde mal vak, ktorý mu ukázal a že kufor auta potom zatvoril práve na príkaz policajta z PMJ. Teda nie pred uvedeným pozorovaním, ale po ňom policajt nadobudol podozrenie, že je páchaný trestný čin. Až vtedy logicky

mohol oznámiť /a aj oznámiť/ obžalovanému, že také podozrenie má a postupovať proti obžalovanému ako proti podozrivému z trestného činu. V podobe obmedzenia osobnej slobody.

Svedok O. M. potvrdzoval, že po zastavení vozidla policajť baterkou svietil do vozidla s tým, že pozeral na palubnú dosku vodiča a priestorov v aute, kde zbadal drvičku a požiadal obžalovaného, aby ju otvoril, čo on urobil a policajť mu na to povedal, aby ju zatvoril, odložil a vystúpil z auta. Policajť prikázal obžalovanému, aby otvoril kufor auta, čo on urobil, následne ho požiadal, aby otvoril vak, ktorý mal v kufri, čo tiež urobil a potom privolať ďalšie policajtné hliadky. Ani z výpovede svedka N. Š. nevyplýva skutkový základ pri záver o nezákonom zaistení predmetných vecí dôležitých pre trestné konanie. Aj svedok Š. M., ktorý v čase činu sedel ako spolujazdec v aute obžalovaného, potvrdzoval, že po zastavení vozidla im policajť oznámil, že boli zastavení, lebo nedali smerovku. Potvrdil aj, že obžalovaný mal v tom čase v priehradke drvičku, ktorá sa používa na drvenie marihuany, ktorú policajť svietiaci baterkou zbadal. Obžalovaný tiež na výzvu, či ešte má v aute nejakú marihuanu, odpovedal súhlasne, pričom vystúpil, otvoril kufor, ukázal policajťovi, čo má v kufri, pričom potom ten kufor zavrel kufor. Potom policajť prišiel k nim k autu, otvoril dvere a povedal, že sú zadržaní a aby si vystúpili z auta.

Z výpovede svedka R. B. K., referenta PMJ, vyplynulo, že v čase služby išli spoločne so svedkom B. K. na riadne označenom vozidle Polície, s tým že toto vozidlo pri odbočovaní nevyhodilo ukazovateľ smeru jazdy a z uvedeného dôvodu teda išli za týmto vozidlom za účelom jeho zastavenia a skontrolovania, pričom keď vozidlo zastavili, vodiča poučili o dôvode jeho zastavenia. Svedok trval na tom, že pri kontrole zbadal vo dverách vodiča drvičku s obsahom zelenej sušiny a z auta vychádzal silný zápach po marihuane. Keď usúdili, že dochádza k páchaniu trestnej činnosti, z uvedeného dôvodu osoby v aute zaistili, a to až do príchodu povereného policajtného orgánu. Osoby v aute oboznámil s tým, že má pocit, že dochádza k páchaniu trestnej činnosti, že sú obmedzení na osobnej slobode a poučil ich štandardným spôsobom v zmysle zákona. Potom čakali na príchod prijazdovej skupiny.

Svedok B. K., druhý člen uvedenej PMJ, potvrdzoval, že v tejto veci vozidlo obžalovaného nedalo znamenie o zmene smeru jazdy a z uvedeného dôvodu išli za uvedeným vozidlom až kým ho zastavili. Potvrdzoval, že svedok R. K. pri komunikácii zbadal v aute drvičku, pričom zacítili výrazný zápach po marihuane. Svedok R. K., kolega, oboznámil vodiča s dôvodom zastavenia, s tým že došlo k priestupku. Zápach po marihuane bol výrazný a zbadal drvičku. Upovedomil vodiča a osoby v aute o podozrení spáchania trestnej činnosti. R. K. vykonal poučenie osôb. Skutočnosť, že tento svedok pri výpovedi na okresnom súde uvádzal svoj názor, že nepotrebujú dôvod, aby mohli zastaviť motorové vozidlo, že môžu zastaviť akékoľvek motorové vozidlo pre potreby vykonania dychovej skúšky, je pre túto trestnú vec irelevantné. Rozhodujúce sú skutočnosti, že v danej trestnej veci mali oprávnené a odôvodnené podozrenie zo spáchania dopravného priestupku, čo ich oprávňovalo k zastaveniu vozidla a ďalším policajtným úkonom.

Svedok I. W. W. Č., ako poverený príslušník polície, uvedené v podstate potvrdzoval s tým, že obžalovaný L. Z. neskôr vydal zelenú sušinu, ktorú vybral z auta, z priehradky na palubnej doske, z kufra, z vaku a tiež zo šoférových dverí. Na vydanie týchto vecí obžalovaného vyzval práve on, a teda nikto z členov vyššie uvedenej PMJ. Z jeho výpovede vyplýva aj, že obžalovaného poučil, že je podozrivý z trestnej činnosti, že je obmedzený na osobnej slobode a vyzval ho, či vydá dobrovoľne veci súvisiace s trestnou činnosťou, na ktorú reagoval súhlasne. Pokiaľ si svedok podrobne nepamätal, neznižuje to hodnovernosť zákonnosti jeho postupu, nakoľko túto časť supluje práve písomná zápisnica o vydaní vecí, ktorú obžalovaný bez námietok podpísal, čím vlastne potvrdzoval, že bol poučený tak, ako je v tejto zápisnici uvedené a čo zodpovedá zákonným požiadavkám na účinné zaistenie vecí jej vydaním v zmysle Trestného poriadku.

Podľa zápisnice o vydaní vecí zo 06.05.2018 a fotodokumentácie, obžalovaný L. Z. po poučení podľa § 89 ods. 1 Tr. por. o povinnosti vec na vyzvanie vydať a po upozornení na možnosť odňatia vecí, uviedol, že poučeniu porozumel a na vyzvanie dobrovoľne vydáva poverenému príslušníkovi Obvodného oddelenia PZ v Bardejove /I. W. W. Č. za prítomnosti I. B. Č./: 1 ks zelenej sušiny neznámej látky zabalené v skrčenom kľbku v strečfólii, 1 ks plastovej drvičky s obsahom zelenej sušiny neznámej látky, 1 ks papierovej skladačky s obsahom zelenej sušiny neznámej látky - ako zaistené predmety č. 1-3 sa stali predmetmi znaleckého skúmania KEÚ Košice sp. zn. PPZ-KEU-KE-EXP-2018/1044. Podľa zápisnice o prehliadke tela L. Z. sa menovaný dobrovoľne podrobil odbere vzoriek. Znalecký posudok KEÚ Košice sp. zn. PPZ-KEU-KE-EXP-2018/1044 zo dňa 08.06.2018 potvrdzuje, že predmet č. 1 - sušina neznámej

látky zabalená v skrčenom kľbku v strečfólii, predmet č. 2 - plastová drvička s obsahom zelenej sušiny neznámej látky, predmet č. 3 - papierová skladačka s obsahom zelenej sušiny neznámej látky, predmet č. 4 - kovová dóza s označením Energit s 2T/127/2019 8 obsahom zelenej sušiny neznámej látky potvrdzuje, že vždy sa jednalo o sušené vrcholcovité časti rastliny konope (Cannabis) a v súlade so skutkovou vetou napadnutého rozsudku boli ustálené množstvá obvykle jednorazových dávok drogy marihuana, ktoré sú schopné ovplyvniť psychiku užívateľa (konzumenta). V steroch z rúk obžalovaného bola zistená prítomnosť stopového (nevážiteľného) množstva THC (tetrahydrokanabinolu)- účinnej látky rastliny konope (Cannabis).

Podľa zápisníc o zadržaní podozrivých osôb zo dňa 06.05.2018 , v čase o 22.10 hod. boli zadržané podozrivé osoby L. Z., O. M., N. Š. F. Š. M.. Podľa opatrení na prepustenie osoby zo dňa 07.05.2018 boli zadržané osoby L. Z., O. M., N. Š. F. Š. M. prepustené zo zadržania dňa 07.05.2018 v čase od 02.30 hod. do 04.40 hod..

Postup hliadky PMJ teda nesmeroval k vydaniu neskôr zaistených vecí, ale len k ich vizuálnej prehliadke vozidla obžalovaného, k vnímaniu predmetov v ňom sa nachádzajúcich a vnímaniu zápachu marihuany ako nevyhnutného dôsledku bezprostrednej blízkosti policajta k zdroju zápachu. Neskorší postup povereného policajného orgánu smerujúci k vydaniu vecí v podobe zákonnej výzvy na jej vydanie nasledoval až z aktivity povereného príslušníka policajného zboru, o čom bola oboznámená zápisnica o vydaní vecí, ktorá obsahuje najmä informáciu potvrdenú podpisom obžalovaného, že je poučený o následkoch odopretia výzvy na vydanie vecí. To sa týka všetkých vecí, ktoré sa následne stali predmetom znaleckého skúmania na prítomnosť omamných látok. Pozitívny výsledok týchto znaleckých skúmaní treba dať do súvisu so zákonným odobratím sterov z tela obžalovaného /ako aj ostatnej posádky vozidla/, pričom odborným skúmaním steru z rúk obžalovaného bolo potvrdené, že obžalovaný pred odobratím steru zjavne manipuloval s predmetmi obsahujúcimi marihuanu. Samotná drvička bola nájdená, ako sám obžalovaný potvrdil, v priehradke dverí jeho ako vodiča, teda v jeho bezprostrednom dosahu a nepochybne aj jeho vedomosti o prítomnosti tohto predmetu používaného obvykle, a v tomto prípade zjavne, práve na spracovanie marihuany pred jej užitím. Mal vedomosť aj o prítomnosti ďalších, neskôr zaistených, vecí vo svojom vozidle. Stotožniť predmetnú marihuanu s tým, že práve obžalovaný bol osobou, ktorá ju prechovávala, vyplýva za takých okolností z faktu, že išlo o drogu zaistenú práve vo vozidle obžalovaného, keď najmä obžalovaný potvrdzoval vedomosť o takto prepravovanej droge.

Z uvedených dôvodov je potom bezpredmetné vyvodzovať konzekvencie v rámci teórie „ovocia z otráveného stromu“. Relevantné dôkazy zaistené, skúmané, hodnotené a použité okresným súdom v tejto trestnej veci pre potreby rozhodnutia napadnutým rozsudkom sú plne zákonne použiteľné a hodnotiteľné.

Rovnako z obsahu spisu nevyplývajú pochybnosti o plnohodnotnom zákonnom poučení obžalovaného ako osoby podozrivej, či obvinenej z trestného činu. Vyplýva to z príslušnej zápisnice o zadržaní osoby, ktorej osobná sloboda bola obmedzená a zo zápisnice o vydaní vecí, ktorú obžalovaný vlastnoručne podpísal bez toho, aby namietal ich obsah. To isté platí aj o zápisnici o výsluchu obvineného v prípravnom konaní.

Pokiaľ obžalovaný a traja svedkovia z posádky vozidla obžalovaného, ktorí sú jeho priateľmi, potvrdzovali, že obžalovaný dal včas smerovku, a teda, že boli zastavení bezdôvodne políciou, ani odvolací súd im neuveril. Z účelovosti takej výpovede sú usvedčení oboma členmi policajnej hliadky PMJ, ktorí jednoznačne potvrdzovali, že nedanie svetelného znamenia o zmene smeru jazdy videli a jedine to bolo dôvodom pre zásah v podobe zastavenia vozidla obžalovaného. Práve a len tento dôvod posádke vozidla bez meškania oznámili.

Z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov MV SR vyplýva, že sťažovateľ bol rozhodnutím ORPZ-BJ-ODI2-159/2018-P zo dňa 29.10.2018 postihnutý pokutou 200,- eur a zákazom činnosti v trvaní 4 mesiacov za to, že na ul. Pod Lipkou dňa 06.05.2018 o 20.35 hod. spáchal priestupok podľa zák. č. 372/1990 Zb. § 22 ods. 1 písm. f) tým, že jazdil na uvedenom OMV v meste Bardejov, kde pri odbočovaní z ul. Starý Blich na ul. Pod Lipkou nedal znamenie o zmene smeru jazdy, z toho dôvodu bol hliadkou PMJ zastavený a kontrolovaný, pričom hliadka mala dôvodné podozrenie, že jazdí pod vplyvom omamných látok. Treba dodať, že nebolo zistené, aby toto rozhodnutie dopravného správneho orgánu bolo v predpísanom konaní zrušené či zmenené. Právoplatný výsledok tohto priestupkového

konania odvolací súd nemá zákonný dôvod nerešpektovať a považuje oprávnenosť zastavenia vozidla obžalovaného za nepochybnú.

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení nesk. predpisov /ďalej len zákon/, policajt je oprávnený požadovať potrebné vysvetlenie od osoby, ktorá môže prispieť k objasneniu skutočností dôležitých pre odhalenie trestného činu, priestupku alebo iného správneho deliktu a na zistenie jeho páchatela, ako aj na vypátranie hľadaných alebo nezvestných osôb a vecí. V prípade potreby je policajt oprávnený vyzvať osobu, aby sa ihneď alebo v určenom čase dostavila na útvar Policajného zboru na spísanie zápisnice o podaní vysvetlenia alebo, ak ide o objasňovanie priestupku, na spísanie záznamu alebo zapísania výsledkov úkonov do správy o výsledku objasňovania priestupku.

Podľa § 19 ods. 1 zákona, policajt je oprávnený zaistiť osobu, podľa písm. b) pristihnutú pri páchaní priestupku alebo iného správneho deliktu, ak je dôvodná obava, že v ňom bude pokračovať, alebo ak je to nevyhnutne potrebné na riadne zistenie alebo objasnenie vecí príp. písm. f) ktorá sa nachádza na mieste trestného činu bezprostredne po jeho spáchaní a je potrebné zistiť jej súvislosť s trestným činom.

Odvolací súd nezistil, že by v predmetnom prípade došlo konkrétne k zásahom do osobnej slobody obžalovaného chránenej čl. 17 ods. 1 Ústavy SR, do jeho slobody pohybu chránenej čl. 23 ods. 1 Ústavy SR a právnej ochrany pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života chráneným čl. 19 ods. 2 Ústavy SR. Nebol zistený ani rozpor s rozhodovacou praxou súdov, na ktorú vo svojom odvolaní obžalovaný odkazoval.

V konaní svedkov, ako členov PMJ, išlo prvotne výlučne o výkon oprávnenia policajta podľa § 23 zákona, teda oprávnenia na zastavovanie a prehliadku dopravného prostriedku, v rámci ktorého, pri plnení úloh vyplývajúcich zo zákona, je policajt oprávnený dávať pokyny na zastavenie dopravného prostriedku, zakázať jazdu na nevyhnutne potrebný čas alebo prikázať smer dopravného prostriedku, pričom policajt je oprávnený vykonať prehliadku dopravného prostriedku, vecí, batožiny a nákladu, ktoré sa v ňom prepravujú /ako v tomto prípade/, alebo elektronickú kontrolu vozidla prepojením kontrolovaného vozidla so zariadením určeným na kontrolu identifikačných údajov vozidla, ak je podozrenie, že používaním dopravného prostriedku, na dopravnom prostriedku alebo v súvislosti s dopravným prostriedkom bol spáchaný trestný čin. Toto podozrenie, vzhľadom na skutkové zistenia, nadobudli policajti PMJ oprávnenie, keď zacítil pach marihuany a uvidel predmet obvykle používaný na prípravu marihuany k užitiu ako omamnej látky. Keď potom vlastne vykonal vizuálnu prehliadku dôvodne vybraných častí vozidla /priehradky vo dverách vodiča a kufra vodiča/, postupoval pri svojej služobnej činnosti v súlade so svojimi úlohami uvedenými v § 2 ods. 1 písm. b), k) zákona a v súlade s ustanovením § 8 zákona, teda dbal na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby i svoju vlastnú nepripustiac, aby v súvislosti s touto jeho činnosťou vznikla osobe bezdôvodná ujma a aby prípadný zásah do jej práv a slobôd prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného jeho služobnou činnosťou. Nepochybné, pri vykonávaní služobnej činnosti spojenej so zásahom do práv alebo slobôd obžalovaného, tohto hneď, ako bolo možné, poučil o jeho právach, ktoré sú ustanovené v zákone alebo v inom všeobecne záväznom právnom predpise. Zjavne pritom v konaní členov PMJ nešlo o zaistenie vecí podľa § 21 zákona, či dokonca o zaistenie vecí ako zaisťovacieho úkonu podľa Trestného poriadku.

Aj odvolací súd tak dospel k záveru, že obžalovaný L. Z. konaním uvedeným v skutkovej vete odvolaním napadnutého rozsudku neoprávnené kúpil, zadovážil a prechovával po akúkoľvek dobu omamnú látku a psychotropnú látku, čím spáchal zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov, alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Tr. zák..

Podľa § 34 ods. 1, 4 Tr. zák., trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák., trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Na jednej strane, spôsobený následok a spôsob a okolnosti spáchania predmetného zločinu nasvedčujú skôr miernosti uloženého trestu. Pokiaľ ale odpis registra trestov nepotvrďuje, že by sa obžalovaný

niekedy dostal do rozporu so záujmami chránenými Trestným zákonom, vo výpise z evidencie priestupkov má len jeden, s povahou predmetného prípadu nesúvisiaci zápis o miernom priestupku a ani z miesta bydliska nie sú na obžalovaného známe poznatky o protiprávnom správaní sa, tieto skutočnosti na druhej strane nasvedčujú priaznivej možnosti nápravy páchatel'a a záver, že u obžalovaného L. Z. išlo skôr o ojedinelé vybočenie z medzí riadneho života, nakoľko doposiaľ nepreukázal náchylnosť na páchanie protiprávnej činnosti.

Pri komplexnom hodnotení všetkých požiadaviek § 34 Tr. zák., a teda aj drogovej povahy predmetného zločinu a najmä zákonnej prekážky, ktorá v zmysle § 322 ods. 3, druhá veta Tr. por. pri absencii odvolania podaného prokurátorom proti výroku v neprospech obžalovaného bránila zmene napadnutého výroku v neprospech obžalovaného, nebolo odôvodnené a zákonné zasahovať do výroku o druhu ani výmere uložených trestov v neprospech obžalovaného.

Bolo tak namieste potvrdiť aj zákonnosť výroku o treste, nakoľko okresný súd zohľadnil, tak pri druhu ako aj výmere trestu odňatia slobody, vrátane rozhodnutia o podmienenečnom odklade výkonu trestu s probačným dohľadom a výmere skúšobnej doby spolu s uloženou povinnosťou, všetky všeobecné aj individuálne zásady platné pre ukládanie trestov a uložený trest zahrňujúci jeho jednotlivé výroky bol ukladaný v rámci zákonných trestných sadzieb.

Nakoľko odvolací súd ani v postupe súdu prvého stupňa nezistil žiadne dôvody pre to, aby odvolaniu obžalovaného vyhovel, podané odvolanie ako nedôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.